

Ægteparret Peter Birkholm Laursen og Annemarie Melchior foran deres rækkehus i bofællesskabet Egebakken i Nødebo. På mange punkter minder fællesskabet om et kollegium, mener parret, der med alle de aktiviteter, stedet lokker med, ikke vil komme til at kede sig på deres gamle dage.

Et kollegium til alderdommen

Boformer, hvor fællesskab og frihed går hånd i hånd, vinder frem hos tidens ældre. Børsen Weekend har besøgt Egebakken i Nødebo, der vil sløjfe »senior« fra bebyggelsesbeskrivelsen og heller ikke bryder sig om begrebet »oldekolle«. Selvom alle i fællesskabet er over 50 år, sender det forkerte signaler, mener beboerne

AF LOUISE LYKKE
FOTO: MAGNUS MØLLER

Da ægteparret Peter Birkholm Laursen og Annemarie Melchiors for første gang skulle overnatte i deres nye enderækkehus i bebyggelsen Egebakken ved Nødebo i Nordsjælland, var stilheden så larmende, at de i et splitsekund overvejede at pakke flyttekasserne igen og flytte tilbage til København, gadestøjen og deres elskede herskabslejlighed ved det Ny Teater.

I dag er stilheden blevet en kær ven, ligesom naturen ved Esrum Sø og Gribskov, der ligger et stenkast herfra, men kun fordi lyden af mennesker og aktivitet med jævne mellemrum slår hul i alt det stille. Københavnerlejlighedens placering på fjerde sal i en ejendom uden elevator ville også blive et problem før eller siden, forklarer parret, mens Børsen Weekend bydes indenfor på te

og hjemmebag, der indtages i bløde puder i sofahjørnet i det højloftede køkkenalrum. Ilden fra pejsen spredder lidt lun hygge i stuen, og lyset og naturen nærmest falder ind af de store vinduer – også på en gråvejrsdag som i dag.

Dynamik i alderdommen

På væggene hænger meget af den kunst, parret har samlet sammen gennem tiden, bl.a. en iøjnefaldende samling, gamle kort, der viser Danmark – eller snarere forståelsen af Danmark som geografisk område op gennem det sidste fem århundreder. Bebyggelsen, der er opført af tegnestuen Vandkunsten, stod klar til indflytning for fem år siden, og alle husene er forskellige af størrelse og indretning. Den moderne stil med åbne rum, højt til loftet og store flader gør hjemmet nemt at holde. Det var dog primært det unikke fællesskab ved Egebakken og ikke

kun de fysiske rammer, der fik parret til at træffe den endelige beslutning og rykke byrødderne op. Begge ville gerne have en ny dynamik ind i alderdommen. Peter Birkholm Laursen, 69, er endnu ikke gået på pension, men arbejder som studieleder og lektor ved Institut for Regnskab og Revision på CBS. Annemarie Melchiors, 64, gik på efterløn sidste år, efter at have arbejdet en årrække som mellemleder inden for den finansielle sektor og senest i HR- og udviklingsafdelingen på Bispebjerg Hospital.

»Vi ville gerne fremtidssikre vores alderdom, og vi ville gerne bo et sted, hvor man ikke tvinges til fællesskab, men hvor man kan indgå efter lyst og behov. Da huset her så blev sat til salg for to år siden, slog vi til med det samme,« fortæller Annemarie Melchiors og tilføjer, at det var en stor mental omstillingsproces at gå ned i kvadratmeter – fra godt 300 kvadratmeter til de 120 kvadratmeter, ►

Husets
minimalistiske
stil får skarp
kontrast af
møblementet,
der er af
ældre dato.

...Et kollegium til alderdommen

de har i dag. Parret har kun beholdt de møbler og kunst, der betød mest. Resten er givet væk eller er havnet i sommerhuset ved Grenå, som de i første omgang havde udset som boligen til deres gamle dage.

»Jeg var faktisk længe ret sikker på, vi skulle bo der, men Annemarie kender mig heldigvis så godt og sagde, at hun slet ikke kunne forstille mig bo så øde et sted. Og der har hun jo helt ret, jeg var nok blevet temmelig skør af det i længden,« fortæller Peter Birkholm Laursen, der fra sit job er vant til at være omgivet af mange – primært unge – mennesker.

»Om det holder mig ung, ved jeg ikke, men det holder mig frisk i hovedet, og jeg mener, det er vigtigt at rykke sig hele livet igennem. Samtidig har vi begge lært ved at betragte vores forældres alderdom, at det er vigtigt at være en del af et fællesskab – især når man står helt ude på kanten af livet,« siger han.

Natur og fællesskab i fokus

Egebakken består af 29 huse samt et fælleshus og bebos af 45 personer i alderen 50 og opefter. Med et hav af aktiviteter lige fra film- og litteraturklub til bordtennis, fællesspisning og udflugter, skal man være lidt af et skarn, hvis man keder sig her, mener parret, der ikke har børn, men altid har haft et stort socialt netværk og stor interesse for kunst og kultur.

»Det betyder meget for os at have mennesker omkring os, og vi bruger stadig byen meget og ser vores gamle venner, så forskellen fra før og nu er egentlig ikke så stor. Men natur og

fællesskab har fået en mere markant plads i vores liv. Vi går mange ture i området, og Peter er begyndt at ro i kajak på Esrum Sø sammen med de andre i vores kajakklub,« fortæller Annemarie Melchors, der selv er aktiv i bl.a. litteraturklubben.

Nogle beboere er flyttet til Egebakken, fordi de har fundet hinanden i en sen alder og ønsker at bygge et nyt fælles hjem op. Andre er flyttet ind, fordi en ægtefælle er syg eller har et handicap. Nogle er siden hen døde, og det betyder meget for de efterladte, at de har et fællesskab at trække på i den svære tid, der følger efter.

Tour des Chambres

Man hjælper hinanden, men de helt praktiske ting, som rengøring, indkøb og hjælp til personlig pleje, er det stadig kommunens opgave at løse, understreger parret, inden vi bevæger os udenfor for at se nærmere på fælleshuset, som arkitekterne har udformet som et sort kikkertrør med et gigantisk panoramavindue vendt ud mod skoven. Udenfor står den store fællesgrill, der er blevet brugt flittigt hen over sommeren, og i det højloftede indre er der køkken, siddearrangementer og en masse reoler med bøger og film. Det er ikke umiddelbart til at se, at det er mennesker i den tredje alder, der bruger faciliteterne her. I bogreolen står f.eks. en række rejsebøger fra Lonely Planet med eksotiske destinationer på omslaget.

»Folk her rejser meget. Nogle har fundet nye at rejse med, hvis deres partner er gået bort, eller ikke er så opsat på at rejse,« fortæller Annemarie Melchors og tilføjer, at beboerne i øjeblikket arbejder på at

droppe betegnelsen »senior« fra de beskrivelser, der er af bebyggelsen.

»Vi synes det lyder lidt odøst, når man siger »seniorfællesskab«. Det er faktisk også lidt misvisende, når vi nu har vores egen bolig – det er jo ikke et 1970'ers kollektiv. Og så er »senior« bare sådan et fortærsket udtryk,« siger hun.

Forskellen på et fællesskab som Egebakken og et kollegium er faktisk ikke så stor, som man skulle tro, mener parret. Diskussionerne i fælleshuset kan til tider minde meget om de diskussioner, man kan have på et kollegium.

Beboerne holder også den klassiske kollegiedisciplin Tour des Chambres, hvor man kommer på besøg hos hinanden og måske også får en lille en til halsen. De kalder det bare for »havevandring«.

Nyder livet nu og her

Selvom parret har købt rækkehuset som deres sidste hjem, fylder tanker om døden ikke mere, end de altid har gjort.

»Selvfølgelig tænker vi på døden, når vi konfronteres med den i forbindelse med dødsfald i familien eller blandt venner og bekendte. Det kan ikke undgås, men vi bestræber os meget på at få noget ud af livet her og nu,« siger Peter Birkholm Laursen.

Vi runder bebyggelsen og skovbrynet, hvor efterårets pangule og røde farver kæmper om opmærksomheden, inden vi takker af og kører tilbage mod København. Forbi søen, præstegården og Nødebo Kro, hvor byens engagerede lokale ofte mødes for at diskutere stort og småt.